

Jill Hathaway

DESIVÉ SPLYNUTI

OČAMI WRANA

FRAGMENT

DESIVÉ SPLYNUTIE – OČAMI VRAHA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Desivé splynutie – Votrelec v mojej mysli

Jill Hathaway

Desivé splynutie – Očami vraha – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

D E S I V Ě S P L Y N U T I E

OČAMI WRAHA

Jill Hathaway

*Pre moju matku,
ktorá mi vštepila lásku k slovám;
a pre moju dcéru,
lebo verím, že ju nájde tiež.*

PRVÁ KAPITOLA

Sedím pri lavici a snažím sa udržať svoje oči otvorené. Po chrbte mi steká kvapka potu. Musí byť aspoň tridsať stupňov, aj keď je už október. Keď sme sa sťažovali, pani Wingerová zamrmmlala, že sa čaká na údržbára, aby prišiel opraviť termostat.

Vedľa mňa sa nad svojou lavicou skláňa Slizoň Ferris a borí sa so slovami *Júlia Cézara*. Máme čítať vo dvojiciach – ale jeho monotónny hlas v spojení s nezrozumiteľným shakespearovským jazykom, ktorý všetkých učiteľov angličtiny rozpaľuje a vzrušuje, ma neznesiteľne uspáva.

Teplo je jedným z mojich hlavných spúšťačov – a spolu s ním očividne aj Shakespeare. Stúpa mi po chrbte ako stonožka. Spomenula som si, ako som raz v auguste sedela v otcovom aute na sedadlách, ktoré mali omylom zapnuté vyhrievanie.

Všetky slová v mojej učebnici splývajú v nejasné šedivé čiary a cítim, že onedlho stratím vedomie. Miestnosť sa začína prevracať a rozpadáť. Hľadám v triede niečo, na čo by som sa mohla sústrediť, a nakoniec upriem zrak na plagát s obrázkom mačiatka visiaceho na konári stromu. Nápis hlása: DRŽ SA, CICA! Pozerám sa

naň a hlavička mačiatka sa pred mojím zrakom začína rozplývať. Pomaly sa zosúvam zo stoličky.

Mám isté príznaky svedčiace o tom, že sa chystám zaspať: klesajúce viečka, ochabnuté svaly, prázdny výraz na tvári. Moji spolužiaci ho vídávajú dosť často, a tak už vedia, čo sa deje.

„Silvia,“ zasyčí Slizoň a zatlieska mi pred nosom. „Preber sa.“ Zažmurkám a zaostrím naňho. Slizoň je ostrihaný na Jágra a šialene miluje zbrane, ale aj tak ho mám rada. Prejavuje mi viac súcitu než väčšina deciek v škole. „Si okej?“

Teraz už na mňa všetci zízajú. Nie je to síce bohviečo, keď zaspím uprostred hodiny, ale je to *niečo*, čo naruší tento nudný októbrový deň. Odvtedy, čo policajné psy našli v skrinke Jimmyho Pina vrecúško trávy, sa neobjavili žiadne nové klebety – a to už bolo pred dvoma týždňami. Nechcem upadnúť do bezvedomia pred týmito supmi, ak to vôbec zvládnem.

Vstanem a podídem k pani Wingerovej, našej angličtinárke. Je úplne ponorená do niečoho vo svojom počítači – zrejme hrá solitaire. Ako jediná si *nevšimla*, že som takmer odkvicla. Jej veľký stôl je umiestnený v zadnej časti triedy, aby nás mohla pohodlne ignorovať. Spolužiaci odo mňa postupne odtrhávajú pohľady a vracajú sa k čítaniu.

„Mohla by som ísť na vecko?“ Snažím sa hovoriť potichu a pokorne.

Nenamáha sa ani odtrhnúť oči od monitora. Keby tak urobila, videla by, že som to ja, Silvia Bellová, nar-koleptička, a spomenula by si, že ju požiadali, aby ma pustila z učebne, keď budem potrebovať.

No tak. Tak ma pusti. PUSTI MA!

Miestnosť sa so mnou zatočí a mne sa začínajú podlamovať kolená.

„Nemôže to počkať do konca hodiny?“ Hlas pani Wingerovej je úsečný, seká ma na maličké kúsky, ktoré sa dajú jednoducho zmiesť do koša. Presunie myšou kôpku kariet.

„Nemôže vaša hra počkať do konca hodiny?“ Odhr-niem si za ucho prameň ružových vlasov. Viem, že som na ňu zlá, ale kašľať na to. Je to jediný spôsob, ako upú-tať pozornosť.

Konečne sa pozrie mojím smerom a podráždene si prehĺbi vrásky okolo očí. „Dobre. Bež. Päť minút.“

Neodpoviem, pretože som už na chodbe. Mala by som ísť za sestričkou, musí informovať môjho otca o akých-koľvek problémoch, ale mne sa nechce odpovedať na žiadne otázky. Dnes nie. Som veľmi unavená. Spánok ma prenasleduje najmä cez deň, ale v noci predomnou uteká. Minulú noc som spala dokopy nanajvýš štyri hodiny.

Cestou na záchod sa modlím, aby tam nikto nebol. Nemám však také šťastie – keď otvorím dvere, vidím v poslednej kabínke čupieť dievča, ktoré striedavo vzlyká a vracia. Spoznávam strieborné sandále. Je to

Sophi Jacobsová, jediná kamarátka mojej mladšej sestry, ktorú dokážem vystáť. Tá nikomu nepovie o mojej príhode. Má vlastné tajomstvá, ktoré si musí chrániť – napríklad raňajky, ktorých sa práve podľa všetkého zbavovala.

Opriem sa o stenu a hľadám po vreckách mikiny oranžovú fľaštičku s provigilom. Predpísal mi ho môj lekár, aby som sa udržala v bdelom stave, ale ten liek je v skutočnosti nanič. Provigil som vysypala do koša a fľaštičku naplnila lacnými kofeínovými tabletkami. Zdá sa, že len tie mi zaberajú – a aj to len v prípade, že si ich vezmem šesť naraz. S provigilom sa cítim, akoby som sa prediera hmlou, ale kofeín mi dovoľí sústrediť sa. Ruky sa mi trasú, keď vyberám niekoľko tabletiiek a hádzem si ich do úst, i keď mám pocit, že už je neskoro.

Počujem spláchnutie a dvere kabínky za mnou sa otvoria. Sophi stojí na mieste, oči sklené, spakruky si utiera ústa. V jej lesklých čiernych vlasoch je kúsok niečoho žltého. Musím odvrátiť zrak.

„Môjtybože, to som rada, že si to ty,“ povie. Podíde k umývadlu a otočí jediným kohútikom. Naša škola beztak nemá teplú a studenú vodu, skôr len s jednou teplotou: arktickou. Naberie si trochu vody do dlaní a chrstne si ju do tváre. „V poslednom čase mi býva zle.“

Otvorím ústa v snahe odvetiť jej, ale vyjde zo mňa len zvláštny zvuk. V hlave mi zapulzuje. Miestnosť potemnie, pritisknem si dlane k čelu a klesám k zemi.

Nikdy si nezvyknem na ten pocit, že sa pozerám niečimi očami. Akoby každý videl svet v iných odtieňoch. Často nedokážem uhádnuť, kto je tou osobou. Je to ako skladať puzzle – čo vidím, počujem, cítim? Všetko môže byť indícia.

Tentoraz cítim plesň a lak na vlasy.

Som v dievčenskej šatni. Z oboch strán ma obklopujú ohyzdné ružové skrinky. Dievča, s ktorým som splynula, si na oranžové, neprirodzene opálené nohy obúva čierne baletné špičky. Palce na nohách má nalakované namodro – odtieň drozdieho vajca s malými margarétkami uprostred.

Zrejme sa práve skončila telesná. Okolo sa mihajú polonahé dievčatá, vyzliekajú si na október prikrátke šortky, češú si vlasy a diskkrétne nanášajú dezodorant.

O kúsok ďalej spoznávam blond dievča naťahujúce si úzke džínsy. Na boku, kam si lepí leukoplast, keď sa opaľuje, má bledú škvrnu v tvare zajačika playboya. Je to Mattie, moja sestra a je úplne iná ako ja. Vo všetkom. Pokiaľ je ona ružový lesk na vašej valentínke, ja som čierna fixka, ktorou domalúvate fúzy učiteľom v školskej ročenke.

Cítim, ako sa mi otvárajú ústa a z nich vychádza hlas Amber Prescottovej, mojej najneoblúbenejšej osoby v celom vesmíre. „Uf. Hrozne ma rozbolela hlava. Z ničoho nič. Nemáš náhodou aspirín?“

Myseľ mi pracuje na plné obrátky. Ako som mohla splynúť s Amber? Ničoho jej som sa nedotýkala. Alebo áno?

Mattie si stiahne hodvábny vrkoč gumičkou. „Nie, prepáč. Nič ma do toho nie je, ak chce Sophi chodiť s Whiskym. Môže si chodiť s kým chce a správať sa ako nemravnica, ak chce.“

„Podľa mňa je nechutné, ako sa naňho lepí. Toto dobrá kamoška nerobí. *Veľmi dobre* vedela, že sa páči aj tebe.“

Whisky? Whisky *Becker*? Najväčší kretén spomedzi všetkých tretiakov? Chce sa mi z neho grcať. Odkedy sa Mattie páči Whisky, hlavný obranca v školskom tíme a neskutočný magor?

Tvár Mattie sa zvraští, akoby zahryzla do citróna. Robí to vždy, keď sa snaží predstierať, že ju nič netrápi.

„No a čo mám akože robiť? Nemôžem ho prinútiť, aby ma chcel. A vôbec, prečo by sa mu nemala Sophi páčiť? Je... vyzerá... fakt super.“ Mattie si sadne na lavičku a schová si tvár do dlaní.

Amber k nej pristúpi a potľapká ju po chrbte. „Na tie-to reči ti neskočím, Mattie. Whisky je blázon, keď dal prednosť tej koze pred tebou. Veď Sophi ani päť minút nedokáže existovať bez toho, aby si nepchala prsty do krku. A to, že schudla na polovicu, neznamená, že nie je *vnútri* tlstá. Chalani nezabúdajú. Je to stále Mamutka zo šiestej triedy.“

Mamutka. Sophina stará prezývka nevyvoláva vo mne žiadne dobré spomienky. Deti do nej v autobuse hádzali plnené koláčky. Alebo keď na základnej v počítačovej učebni našiel Whisky Becker na webovej stránke slovníky a spustil robotický hlas stále dookola opakujúci slovo „hroch“. Nechce sa mi veriť, že by sa Sophi chcela s Whiskym baviť po tom, čo jej robil na základnej. Vlastne nemôžem uveriť ani tomu, že sa baví s Mattie alebo s Amber. Začali sa s ňou kamarátiť až keď schudla, a dokonca aj teraz si ju Amber vo voľnom čase s obľubou doberá. Vykladá Sophi, že jej (neexistujúci) zadok je tučný alebo sa jej opýta, či by nemala radšej odmietnuť ten kúsok pizze. Očividne žiarli, že sa z Mattie a Sophi stali také blízke kamarátky. Chopí sa tejto príležitosti, aby tieto dve rozdelila.

Mattie zdvihne zrak a skrz prsty sa pozrie na Amber. „Fakt si to myslíš?“

„Len pokojne,“ tíši ju Amber a vytiahne kriklavo ružový mobil. „Viem, ako jej ukázať, kde je jej miesto.“

* * *

„Silvia? Sisa! Si okej? Mám zabehnúť po zdravotnú sestru?“ Sophi sa nado mnou vznáša a ustarostene zalamuje rukami.

Obkladačky ma chladia na ľavom líci. Premýšľam, kedy to tu naposledy umývali. Posadím sa a snažím sa vyhnúť z hlavy predstavu zvlíjajúcich sa baktérií.

„Uf, nie. Som v poriadku.“

„Ach, bože. Tvoje čelo!“

Natiahnem ruku a pocítim obrovskú bolesť.

Sophie odtrhne z dávkovača niekoľko papierových vreckoviek a podrží ich pod kohútikom. Jemne mi priloží mokrý a chladivý papier k hlave. Je taká prehnane materinská. Minulú jeseň, keď mali s Mattie spoločnú narodeninovú oslavu, sama upiekla čokoládovú tortu. Poliala ju čokoládovou polevou a lentilkami vyložila slovo „Mattie“, pridala sviečky. Mattie dala Sophi brumíka na papierovej tácke.

Len pomyslenie na tú oslavu je deprimujúce. Sophi je taká milá, vážne, napriek svojim kamarátom – vrátane mojej sestry, ktorá kedysi bola milá a láskavá, ale v poslednom čase sa zmenila na hroznú mrchu. Amber to má na svedomí.

Chúďa Sophi. Netuší, že ju práve v tejto chvíli jej najlepšie kamarátky ohovárajú. A chystajú sa jej „ukázať“, kde je jej miesto. Chcem ju varovať, aby sa mala v ich blízkosti na pozore, ale ako by to vyzeralo, keby som ohovárala svoju vlastnú sestru? Verila by mi vôbec?

Sophi mi pomôže vstať. Opriem sa o umývadlo a odťahnem papierovú vreckovku, aby som v zrkadle odhadla rozsah škôd. Moje čelo nevyzerá tak zle. Opatrne sa dotknem hrče. Malá pomliaždenina. Možno si otec nič nevšimne.

Sophin pohľad sa v zrkadle stretne s mojím. „Isto si okej?“

Otočím sa k nej. Plecia má zvesené a hlavu sklonenú. Jej nohy vyzerajú pod sukňou roztlieskavačky ako dve paličky. Neváži viac ako 50 kilogramov.

„Hej. Som v poriadku. Fakt. A ty sa ako cítiš?“

Na tvári sa jej objaví zvláštny výraz. Netuším, či jej je do smiechu alebo do plaču.

„Mám narodeniny,“ povie nakoniec a pokrčí plecami. „Mattie nič nepovedala. Daj jej toto, dobre? Urobila som ho sama.“ Sophi mi podá pletený náramok priateľstva, taký, aké sa robia v letných táboroch. Je červeno-zlatý, aby ladil s uniformou roztlieskavačiek.

Presne sa pamätám, že Mattie neurobila pre Sophi k narodeninám nič špeciálne. Zase mám sto chutí zasiahnuť a povedať Sophi, aby sa prebrala a našla si lepšie priateľky. Kým premýšľam, ako to sformulovať do vety, natiahnem si náramok na zápästie, aby som ho nestratila.

„Sophi...“ poviem a vykročím, ale ona uteká po chodbe. Z očí jej tečú slzy. Frustrovane pokrčím vreckovku a hodím ju do koša. Miniem ho aspoň o kilometer. Keď sa nakloním, aby som ju zodvihla, vypadne mi z mikiny jednodolárová bankovka. Je špinavá a napoly roztrhnutá.

Dokelu. Asi preto som vkĺzla do Amber.

Zrazu sa mi všetko vracia – Amber mi pred prvou hodinou beží oproti a máva predo mnou pokrčenou jednodolárovkou.

„Ten hlúpy automat odmieta moje peniaze,“ kvíli. „Potrebujem kofeín. Nemáš drobné?“ Úplne šalela – tak hrozne, že zanechala citový odtlačok na tej bankovke. Tak hrozne, že som to cítila ešte aj o hodinu.

Dala som jej niekoľko mincí a jednodolárovku som si strčila do vrecka. Musela som sa jej dotknúť, keď som siahala po fľaštičke provigilu – vo chvíli, keď som sa cítila slabá a zraniteľná. Keby som si bankovku dala naspäť do vrecka, mohla by som sa neskôr do Amber opäť omylom vkradnúť.

Nechcem nič riskovať, a tak použijem papierovú vreckovku, zodvihnem jednodolárovku a hodím ju do koša. Už nikdy nechcem byť v hlave Amber Prescottovej.

DRUHÁ KAPITOLA

Utekám okolo vchodu do školy a takmer sa zrazím s Rollinsom, mojím najlepším kamošom, ktorý väčšinou zavíta do školy najskôr v polovici prvej hodiny.

„Sisa!“ zasmieja sa a chytí ma za ruku. „Kam sa tak ťieš?“

„Naspäť do triedy,“ odpoviem a odvrátim tvár, aby nevidel hrču na mojom čele. Aj tak je to zbytočné. Rollins vidí všetko.

„Hej,“ zvolá. „Hej! Počkaj.“

Nechám ho, aby si ma prezrel, a čakám na otázku, ktorá ma neminú. V poslednom čase je to medzi nami napäté. Rollins akoby cítil, že niečo skrývam. Stále na mňa tlačí a ja sa mu stále vyhýbam. Keby ma radšej nechal na pokoji...

Rollins si odhrnie z očí dlhé hnedé vlasy. „Si v poriadku? Ne...“

„Pán Rollins,“ ozve sa samolúby hlas. „Dnes trošku neskoro, ako tak pozerám.“ Pán Hava – pre študentov „Ohava“ – kráča rovno k nám s palcom ležérne zaveseným na opasku nohavíc, akoby bol hrdinom v nejakom westerne. Posledný súboj – riaditeľ Ohava a my, delikventi.

Ohava zíza na Rollinsa, ktorého výraz sa zasekol v úškrne. Rollins si svojím ľahostajným prístupom nezískal sympatie vedenia školy – to je absolútne jasné. Priemerne raz za týždeň má problém. Pristihnúť Rollinsa pri fajčení na parkovisku alebo pri ulievaní sa z hodín je v podstate Ohavov koníček.

Keď Ohava sklízne pohľadom na mňa, jeho tvárou šklbne. Tiež som ťažký oriešok. Vzhľadom na moje čudné postihnutie a permanentnú ospravedlnenku so mnou veľa nezmôže. Zato Rollins je úplne iná story. Viem naisto, že jediné omeškanie ho delí od vylúčenia.

Rollinsov stisk na mojej ruke na chvíľu zosilnie, potom ma pustí. Pripraví sa na boj, prekríži ruky na hrudi a zovrie čeľuste.

Skočím medzi nich: „Pán Hava, Rollins ma len chcel odprevadiť k zdravotnej sestre. Necítim sa dobre.“ Snažím sa, aby môj hlas znel roztrasene, a opriem sa o Rollinsa.

Riaditeľ prejde pohľadom zo mňa na Rollinsa a naspäť. Vidím mu na tvári, že mi neverí, ale nemôže nič urobiť. Nakoniec na nás vrhne prísny pohľad a zamrmle, aby sme si pohli.

Utekáme s Rollinsom preč, paže spojené, a mierime k ordinácii hlavnej sestry. Keď zahneme za roh, vybuchneme do smiechu a všetko to napätie, ktoré medzi nami bolo, sa rozplynie.

„Netušil som, že si taká dobrá herečka,“ hovorí Rollins a odfrkne si.

„No, ale to nebolo hrané, vážne som slabá,“ namietnem a predstieram mdloby. „Som krehká kvetinka.“

„Netrep,“ nesúhlasí Rollins a drgne do mňa lakťom. „Ty si krehká asi ako kalašnikov.“ Úsmev mu zmizne, keď sa jeho pohľad zasekne na mojom čele. „Ale vážne, čo sa ti stalo?“

Zatrasím svojimi ružovými vlasmi, aby mi zakryli ranu. „To nič nie je. Len som na vecku odpadla. Ale som okej. Nič vážne.“

Rollins nedokáže skryť obavy, aj keď sa snaží. Oči sa mu zúžia. „No keď hovoríš...“

Nepokojne sa zamrvím. Jeho starosti ma znervózňujú. „Už musím naspäť do triedy. Uvidíme sa neskôr?“

Rollins prikývne: „Jasne, Sisa.“

* * *

Keď sa vrátim na hodinu angličtiny, vyzerá to tam, ako-by v učebni niekto pustil omamný plyn. Takmer všetci sa skláňajú nad lavicami a držia svoje výtlačky *Júlia Cé-zara* v podivných uhloch pred tvármi, aby nik nezbadal, že spia. Pani Wingerová je ešte stále zabraná do svojej hry. Neodtrhne zrak od hry ani keď sa vraciam na svoje miesto.

Samantha Phillipsová na mňa zíza cez celú miestnosť. Vlasý lemujú jej tvár v rovných červených prameňoch. Sukňu roztlieskavačky má vyhrnutú, takže jej vidno neprimerane opálené stehná. Nechce sa mi

veriť, že aj ja som nosila takúto sukňu, že som sa kedysi priatelila s babou, ktorá je teraz kapitánkou tímu. Prípadá mi to, akoby sa druhý ročník odohral v nejakom minulom živote.

Samantha hľadí na moje tričko s Oasis a uškrnie sa. „Pekný outfit. Sme akože v roku 1994?“

Vrhnem na ňu vražedný pohľad, kým sa neodvráti a nepokračuje v stláčaní tlačidiel na svojom iPhone.

Pohľad mi padne na nový výťah knihy *Astronómia: Kozmická perspektíva*, ktorá vykúka z môjho čierneho batohu. Musela som si kúpiť úplne novú, aby som sa vyhla riziku, že do niekoho vkĺznem, keď v nej budem listovať. Ľudia majú osobný vzťah ku knihám častejšie, než by ste si mohli myslieť, a ja nechcem zbytočne riskovať.

Pani Wignerová je ponorená do svojej hry, takže bude ľahké vytiahnuť knihu a pokračovať v čítaní o čiernych dierach, ktoré som načala včera v noci. Bohužiaľ, v teste o *Júliovi Cézarovi* pravdepodobne žiadne otázky o čiernych dierach nebudú.

Obrátila som sa k Slizoňovi. „Prišla som o niečo?“

„Mmmm... No, zradcovia dobodali Cézara. Prišla si asi o jedinú dobrú časť tej hry.“

„Škoda,“ predstieram sklamanie. Nakloním sa nad knihu, dávam pozor, aby som sa jej nedotkla, a preletím očami časť, ktorá mi ušla. Bla, bla, bla, zradcovia ho obklopili, Cézar je minulosťou.

Jedna z otázok v učebnici: Aké boli posledné Cézarove slová?

Pozriem sa naspäť do knihy a hľadám odpoveď. Aha! Hneď po tom, čo ho Brutus bodne, Cézar hovorí: „*Et tu, Bruté?* – Potom Cézar padne.“

Myslím na Cézara, ako ide do Kapitolu obklopený mužmi, o ktorých si myslí, že sú jeho priatelia, len aby ho opakovane bodli odzadu. A potom je tu Brutus, držiaci ten krvavý obludný nôž. Jediné, čo Cézarovi zostáva, je umrieť. Musel byť presvedčený, že vážne za nič nestojí, keď ho aj jeho najlepší priatelia chcú vidieť mŕtveho.

Pred očami sa mi objaví Sophina tvár. Čo si asi bude myslieť, keď zistí, že sa proti nej spriahli jej dve najlepšie kamarátky? A navyše na jej narodeniny?

Ludia nestoja za veľa.

Zatrasím hlavou a napíšem odpoveď.

„Pekne na hlavu, že?“ uškrnie sa Slizoň.

„Súhlas.“

Zazvoní zvonček a všetci sa prebudia k životu.

* * *

Obed.

Sedím na svojom zvyčajnom mieste pod tribúnami a čakám na Rollinsa. Na zemi sa povaluje prázdna plechovka od kokakoly, polka tyčinky snickers a obal od kondómov. Lovím v batohu obed a premýšľam, kto so

zdravým rozumom by si to rozdával pod tribúnou. Možno to robili na futbalovom ihrisku a obal sem len doletel – nie že by to bolo o čosi lepšie.

Tyčinky s trstinovým cukrom, ktoré som si ráno zabalila, sa rozdrobili, a tak zjem len veľké kúsky a potom zakloním hlavu a omrvinky si nasypem do úst.

Očakávam, že sa každú chvíľu prikradne Rollins a zadrie nejakú uštipačnú poznámku o mojich stravovacích návykoch nehodných dámy, ale neukáže sa. Toto je už tretí obed, čo mi dal košom. Po niekoľkých minútach si vytiahnem knihu o astronómii, popíjam teplú limonádu a čítam si o čiernych dierach.

Som uprostred megaskvelého odseku o tom, ako nič – dokonca ani svetlo – nemôže utiecť z čiernej diery, keď nado mnou čosi zarinčí. Z tribúny zostupujú dvaja ľudia. Vložím do knihy prst, aby som nezabudla, kde som prestala, a zakloním hlavu, našťavaná, že ma niekto ruší.

Dolažne ku mne známy hlas, z ktorého sa mi chce grcať.

Whisky.

Usadí sa nado mnou a ja počujem hlas ďalšieho chalanu. „Kámo, na toto sa musíš pozrieť.“ Jeho tón je sprisahanecký, ako keby mal drogy alebo Playboy.

Potichu si knihu vložím do batoha. Možno sa mi podarí zmiznúť tak, aby si ma nevšimli.

„Čo to je? Kde si to zobral?“ počujem Whiskyho otázku.

„Jedna roztlieskavačka torozposlala dnes ráno. Hej, nespál si s tou babou náhodou?“

Whisky odfrkne: „Hej, raz.“

Začína sa mi dvíhať žalúdok, tak sa snažím štvornožky odkradnúť k východu pod tribúnou. Do kolena sa mi zareže niečo ostré, musím sa ovládnuť, aby som potlačila bolesť. Sklopím zrak a zistím, že som sa porezala o rozbitú fľašu od piva. V džínsoch mám dieru a tečie mi krv. Zahryznem si do pery a smerujem k východu.

Keď sa vynorím zo svojej skrýše, riskujem jedno rýchle obzretie. Whisky a ďalší futbalista sa pozerajú na mobil a uškrňajú sa. Srdce mi zovrie kvôli úbohej dievčine, ktorú preberajú, nech už je to ktokoľvek.

* * *

Na záchode si ku kolenu pritisnem hromadu papierových vreckoviek, ale zdá sa, že krvácanie neslabne. Aj keď sa snažím vyhnúť zdravotnej sestre, je jasné, že sa budem musieť zastaviť na ošetrovni. Tá fľaša od piva nebola práve najčistejšia a ona isto bude mať nejakú dezinfekčnú vodičku a náplasť.

Pani Princeová sedí pri svojom stole a prehrabáva sa v papieroch, keď tam dorazím. Sivé vlasy jej vypadávajú z voľného uzla. Na krku jej visia také tie okuliare na retiazke, s ktorými vyzerá skôr ako knihovnička než školská sestra. Je zahĺbená do svojej práce, dokonca ani nepostrehne, že som vošla.

Na skladacej stoličke v kúte sedí chlapec, ktorého som ešte nikdy nevidela. Premieria si ma pohľadom zhora nadol, očami sa zastaví na krvavých papierových utierkach, ktoré držím, a ja sa náhle cítim nesvoja. Nevyzerá ako ten typ chalana, ktorý by sa zaujímal o baby s ružovými vlasmi. V skutočnosti so svojím dokonalým blond hniezdom na hlave a zeleným tričkom tesne obopínajúcim bicepsy vyzerá ako týpek, ktorý randí s babami, čo vyzerajú ako modelky Victoria's Secret. A napriek tomu tam sedí a usmieva sa, akoby ma poznal alebo čo.

„Ehm,“ prehodím.

Pani Princeová sa na mňa pozrie a nadvihne obočie, keď uvidí krv. „Sisa! Ďalšia nehoda?“

„Nič strašné,“ zamrmem a vyhnem sa pohľadu toho chalana. „Je to len škrabnutie. Treba to iba vyčistiť.“

Pani Princeová sa zamračí a odsunie stoličku. Pristúpi ku mne a nahrbí sa, aby preskúmala moje zranenie. „Stalo sa ti to počas ďalšej príhody?“

„Nie,“ poviem a nechám si vlasy sklznúť cez tvár, aby nevidela hrču. Keby zistila, že omdlievam, musela by zavolať otcovi a on by volal mojim doktorom, tí by sa pýtali na provigil a celá vec by pre mňa znamenala veľa problémy.

Pani Princeová si natiahne latexové rukavice a povie mi, aby som sa posadila a vytiahla si nohavicu. Utrie mi koleno tampónom namočeným v alkohole, postrieeka ho dezinfekciou a nakoniec ho obviaže čistým obvä-

zom. Celý ten čas si intenzívne uvedomujem, ako sa mi ten sexi chalan pozerá na obnaženú nohu.

Pani Princeová si zloží rukavice a hodí ich do koša. Postaví sa a pozrie sa na toho chalana. „Zane, zdá sa, že všetky tvoje záznamy sú v poriadku. Akú máš teraz hodinu? Sisa ti môže ukázať cestu. Silvia, toto je Zane Huxley. Je u nás nový.“

Chalan pristúpi bližšie a podá mi ruku. „Teší ma.“ Z vrecka vytiahne pokrkvany papier a zamračí sa naň. „Mám psychológiu s Goldenom.“

„Ach, to je dobre,“ pani Priceová tleskne rukami. „Sisa, aj ty máš tam namierené, pravda?“

„Hm, hej.“

Keď kráčame k učebni pána Goldena, pozerám sa dopredu, aj keď na sebe cítim Zanov pohľad.

„Takže, Silvia, čo by si poradila nováčikovi v meste? Fajn miesta, kam sa dá zísť? Ktorým učiteľom sa vyhnúť?“ Natiahne ruku a prstom prejde po plagáte, kde stojí veľkými písmenami slovo STAR – Spoľahlivý, Tolerantný, Ambiciózny, Rešpektujúci – všetky tie veci, ktoré učelia chcú od študentov, ale my ich nemôžeme stále splňať, pretože sme ľudské bytosti, nie roboty.

„Ani neviem. Keď bude na obed tajomstvo šéfkuchára, daj si radšej šalát.“

Zasmeje sa: „No, to je samozrejmá.“ Rozbalí svoj rozvrh: „Prvú hodinu som mal mať s Wingerovou. Poznáš ju?“

Opatrne sa naňho pozriem. Má úprimný a priateľský výraz a je zaujímavý. Pre neho som úplne normálna baba. Teda, úplne normálna baba s ružovými vlasmi ako cukrová vata. Ale aj tak.

„Hej. Vlastne aj ja som ju mala na prvej hodine. Len od nej nič nechci, keď hrá solitaire, a nebudeš mať problém. Inak je mrzutá.“

„Takže solitaire, hej? A čo tento – Golden? Je cool?“

„Hej, ten je fakt v pohode,“ pritakám. „Je mladý, takže zatiaľ netrpí syndrómom vyhorenia. Stále nám rozpráva svoje čudné historky, napríklad ako pomáhal nejakej žene pri pôrode v zoo.“

„Fuuj,“ Zane sa zhnusene zatvári, ale zároveň je fascinovaný.

„Hej. A odkiaľ vlastne si?“

Okolo nás sa mihne dievča v splývavej sukni. Jej oči sa uprú na Zana, ale on sa jej smerom ani nepozrie. Oči má len pre mňa.

„Vlastne ako malý som tu býval. Ale potom mi umrel otec a my sme sa presťahovali za babkou do Chicaga.“

Rozpaky. Vždy nastanú *rozpaky*, keď niekto spomenie smrť, najmä keď dotyčného veľmi dobre nepoznáte. Cudzí ľudia vždy hovoriajú, ako veeeeeľmi ich mrzí, že moja mama zomrela, ale smrť v skutočnosti nie je stratou v pravom slova zmysle. Je to niečo, čo vás posilní. Smrť je všadeprítomná, šepká vám do ucha. Je aj medzi vašimi prstami. Vo vašich spomienkach.

Vo všetkom, čo povie, čo cítite a po čom túžite. Je tu stále.

Neexistuje nič, čo by urobilo smrť prijateľnou. Je, čím je.
„To je nanič,“ poviem.

Tíško prikývne.

Stojíme pred dverami učebne pána Goldena.

„Tak sme tu,“ poviem potichu.

„Tvoje nadšenie je veľmi okaté,“ nadhodí s úsmevom a otvorí dvere.

Miestnosť, do ktorej vchádzame, vyzerá skôr ako klubovňa. Pán Golden rád zachraňuje staré pohovky, dá ich potiahnuť novým poťahom a nosí ich do školy, aby sme mali kde sedieť počas triednych diskusií. Steny ozdobil zdanlivo bez ladu a skladu. Sú tu plagáty s Freudom a diagramy ľudského mozgu spolu so starými plagátmi z koncertov The Doors a Jimiho Hendrixa. Má dokonca aj čierne svetlo, ktoré rozsvetľuje pri špeciálnych príležitostiach. V rohu rastúca veľká zelená rastlina vyzerá, akoby ma chcela zhltnúť.

„Zrejme máme nového študenta,“ skonštatuje pán Golden. „Pokoje sa niekde usad'. Neuznávam zasada-cie poriadky.“

Zane sa zosunie na sedací vak. Je taký vysoký, že si kolenami skoro vrazí do brady. Babám padla sánka. V duchu sa usmievam, keď sa pozrie mojím smerom a zazubí sa.

V kúte na oranžovej pohovke sedí Rollins a kreslí si na okraj učebnice. Sadnem si vedľa neho a vytiahnem

zošit. Pán Golden nám síce dovolí sedieť, kde chceme, ale na testoch nám nič neodpustí. Z posledného som dostala trojku, takže myslím, že by som sa mala radšej sústrediť na to, čo pán Golden hovorí.

„Kto to je?“ zamrmle Rollins a kývne Zanovým smerom. Rollins sa písaním poznámok neobťažuje. Má zvláštny druh fotografickej pamäti: pamätá si nielen to, čo vidí, ale aj to, čo číta, počuje a dokonca aj cíti. Spýtajte sa ho, čo bolo minulý utorok na obed a bude si presne pamätať, ako odporne smrdeli na chodbe spálené fašírky.

„Ehm, Zane Huxley,“ zašepkám ako odpoveď, keď sa pán Golden odmlčí, aby sa vysmrkal. „Je nový. Stretla som ho na ošetrovni. Rozrezala som si koleno.“

Rollinsove oči zaletia k mojej nohe: „Si okej?“

„Hej, hej, som v poriadku. Len som si pod tribúnami kľakla na pivnú fľašu. Nič hrozné. A vôbec... kde si bol cez obed?“

Rollins sa odmlčí, kým odpovie. Viem, že tuší, že je za tým čosi viac, ale nechcem opakovať rozhovor, ktorý som počula pod tribúnami. Je to dosť deprimujúce.

Zahrá sa s krúžkom v pere: „Tlačil som najnovšie číslo časopisu *Strach a averzia na strednej*. Moje najlepšie dielo, ak to môžem takto povedať.“ Do hlasu sa mu vkráda hrdosť. Rollins vydáva vlastný magazín s recenziami koncertov a článkami o tom, aké hrozné je choďiť na strednú. Je to jeho vlastná tvorba, doslova zostrihaná a zlepená z denníkov a kresieb.

„Jéj, mohol by si mi jeden dať?“

„Mám ich v skrinke. Dám ti ho neskôr.“

Pán Golden sa znovu vnorí do svojej prednášky. Do konca hodiny mám popísanú celú stranu zošita.

Keď zazvoní, pán Golden zvýši hlas: „Nezabudnite si večer prečítať o rôznych teóriách motivácie. Možno bude v pondelok test, len aby ste vedeli.“

Pchám si zošit naspäť do batoha, keď sa pán Golden obráti a osloví ma.

„Silvia, mohol by som s tebou hovoriť?“

Rollins ma štuchne do boku: „Uvidíme sa neskôr.“

Keď sme sami, usadí sa pán Golden na pohovku a prekríži si ruky na svojej hrudi. Ja prešľapujem uprostred miestnosti a premýšľam, čo odo mňa môže chcieť – z jeho predmetu mi vychádza dvojka aj napriek trojke z posledného testu. Bola by som úplne normálna študentka, keby nebolo mojej narkolepsie.

„Silvia, je všetko v poriadku?“ spýta sa s obavami v hlase.

„Hej,“ odpoviem a namáham si mozog, aby sa mi vybavil jediný dôvod, prečo by si mohol myslieť, že niečo *nie je* v poriadku. Dnes asi naozaj vysielam nejaké *negatívne* vlny. „Prečo?“

„Všimol som si, že si minulý týždeň dostala z testu trojku. Práce, ktoré si odovzdávala predtým, boli omnoho kvalitnejšie. Nechcem strkať nos do niečoho, do čoho mi nič nie je, ale deje sa s tebou niečo? Učila si sa na ten test?“